

Článek 13 část A odst. 1 písm. g) a h) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve spojení s odst. 2 písm. b) téhož článku musí být vykládán v tom smyslu, že služby poskytované v postavení zprostředkovatele mezi osobami, které poptávají službu péče o děti, a osobami, které ji nabízí, veřejnoprávním subjektem nebo subjektem uznaným dotýčným členským státem za subjekt sociální povahy, mohou být osvobozeny od daně z titulu uvedených ustanovení, pouze pokud:

- sama služba péče o děti splňuje podmínky osvobození stanovené těmito ustanoveními;
- tato služba je takové povahy a kvality, že by rodičům nemohlo být zajištěno, že získají službu totožné hodnoty bez využití takové služby zprostředkovatele, jakou je služba, která je předmětem sporu v původním řízení;
- základním účelem těchto služeb zprostředkovatele není získání dodatečného příjmu pro subjekt poskytovaním plnění, která jsou v přímém soutěžním vztahu s plněními poskytovanými obchodními podniky povinnými k DPH.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 284, 20.11. 2004.

La Pergola, S. von Bahr a A. Borg Barthet, soudci, generální advokát: A. Tizzano, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 9. února 2006 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech musí být vykládáno v tom smyslu, že nezavádí žádnou hierarchii mezi způsobem zaslání a doručování stanoveným v jeho člácích 4 až 11 a způsobem stanoveným v jeho článku 14, a že v důsledku toho je možné doručit soudní písemnost jedním nebo druhým z těchto dvou způsobů nebo souběžně oběma těmito způsoby.
2. Nařízení č. 1348/2000 musí být vykládáno v tom smyslu, že v případě souběhu způsobu zaslání a doručování stanoveného v jeho člácích 4 až 11 a způsobu stanoveného v jeho článku 14, je pro určení počátku procesní lhůty spojené s realizací doručení ve vztahu k adresátovi třeba vycházet z data prvního platně uskutečněného doručení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 19, 22.1.2005.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 9. února 2006

ve věci C-473/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Hof van Cassatie): Plumex proti Young Sports NV ⁽¹⁾

(Soudní spolupráce — Nařízení (ES) č. 1348/2000 — Články 4 až 11 a článek 14 — Doručování soudních písemností — Doručování prostřednictvím subjektů — Doručování poštou — Vztahy mezi způsoby zaslání a doručování — Přednost — Lhůta k podání odvolání)

(2006/C 86/15)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci C-473/04, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článků 68 ES a 234 ES, podaná rozhodnutím Hof van Cassatie (Belgie) ze dne 22. října 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 9. listopadu 2004, v řízení Plumex proti Young Sports NV, Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj), A.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(čtvrtého senátu)

ze dne 26. ledna 2006

ve věci C-2/05 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Arbeidshof te Brussel): Rijksdienst voor Sociale Zekerheid proti Herbosch Kiere NV ⁽¹⁾

(Sociální zabezpečení migrujících pracovníků — Určení použitelných právních předpisů — Pracovníci vyslaní do jiného členského státu — Dosah potvrzení E 101)

(2006/C 86/16)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci C-2/05, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Arbeidshof te Brussel (Belgie) ze dne 23. prosince 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 5. ledna 2005, v řízení Rijksdienst voor Sociale Zekerheid proti Herbosch Kiere NV, Soudní dvůr (čtvrtý senát), ve složení N. Colneric (zpravodaj), zastupující předsedkyně čtvrtého senátu, J. N. Cunha Rodrigues a K. Lenaerts, soudci, generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 26. ledna 2006 rozsudek, jehož výrok je následující:

Dokud potvrzení E 101 nebylo odvoláno nebo prohlášeno neplatným orgány členského státu, v němž bylo v souladu s čl. 11 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (EHS) č. 2001/83 ze dne 2. června 1983, ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2195/91 ze dne 25. června 1991, vydáno, je závazné pro příslušnou instituci a soudy členského státu, do něhož jsou pracovníci vysláni. V důsledku toho není soud hostitelského členského státu zmíněných pracovníků oprávněn ověřit platnost potvrzení E 101, pokud jde o osvědčení skutečností, na základě kterých bylo takové potvrzení vydáno, zejména existenci organického vztahu ve smyslu čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 2001/83, ve znění nařízení č. 2195/91, ve spojení s bodem 1 rozhodnutí správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků č. 128 ze dne 17. října 1985 o použití čl. 14 odst. 1 písm. a) a čl. 14b odst. 1 nařízení č. 1408/71, mezi podnikem usazeným v jednom členském státě a pracovníky, které tento podnik vyslal na území jiného členského státu, v průběhu doby vyslání těchto pracovníků.

(¹) Úř. věst. C 82, 2.4.2005.

Žaloba podaná dne 23. prosince 2005 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo

(Věc C-456/05)

(2006/C 86/17)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 23. prosince 2005 žaloba směřující proti Spolkové republice Německo podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Hansem Støvlbækem a Sabine Grünheid, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Spolková republika Německo tím, že přechodná opatření, nebo opatření chránící stávající stav, na jejichž základě získají psychoterapeuti registraci popřípadě povolení k výkonu povolání nezávisle na platných ustanoveních

o registraci používá pouze pro psychoterapeuty, kteří vykonávali svoji činnost v rámci německých všeobecných zdravotních pojištění a nezohledňuje srovnatelnou nebo podobnou pracovní činnost psychoterapeutů v jiných členských státech nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 43 ES;

2. uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Podle německého přechodného opatření týkajícího se registrace psychoterapeutů, která není závislá na potřebě, je psychoterapeut zaregistrován nezávisle na potřebě na jím žádaném místě pouze tehdy, pokud v minulosti vykonával ochrany hodnou předchozí činnost v rámci všeobecného zdravotního pojištění. Podle názoru Komise porušuje toto opatření svobodu usazování zakotvenou v článku 43 Smlouvy o ES tím, že při posuzování ochrany hodné předchozí činnosti je zohledňována výlučně činnost v rámci německého všeobecného zdravotního pojištění a není zkoumáno, zda není nutno považovat terapeutickou péči o pojištěnce na náklady všeobecného zdravotního pojištění v jiných členských státech za rovnocennou, nebo za péči stejného druhu.

Ustanovení Smlouvy o ES o svobodě usazování jsou v tomto případě použitelná. Okolnost, že sporné opatření je součástí německého práva upravujícího sociální pojištění tomu nebrání. Členské státy sice jsou oprávněny volně vytvářet své systémy sociálního zabezpečení a také upravovat otázku, za jakých předpokladů se psychoterapeuti mohou účastnit péče zajišťované lékaři majícími smlouvu se zdravotní pojišťovnou, tyto podmínky ale musí být v souladu s ustanoveními práva Společenství a zejména se základními svobodami zaručenými Smlouvou o ES. Předmětné německé přechodné opatření neodpovídá těmto požadavkům, poněvadž je způsobilé zabránit osobám chtějícím se usadit v jiných členských státech, které dříve zajišťovaly péči o pojištěnce v jiných členských státech, přemístit provozování výkonu jejich povolání (jejich ordinací nebo jejich praxi) do Německa.

Předmětné německé opatření nespňuje předpoklady vyloučení protiprávnosti, které byly Soudním dvorem stanoveny pro vnitrostátní opatření, která omezují Smlouvou zaručenou svobodu usazování. Jednak způsobuje nepřímou diskriminaci, poněvadž se ze své podstaty může projevit spíše na psychoterapeuty z jiných členských států, než na vnitrostátní psychoterapeuty. Zatímco totiž němečtí psychoterapeuti v tuzemsku byli zpravidla také činí na náklady německého zákonného zdravotního pojištění, psychoterapeuti z jiných členských států nedisponují žádnou odpovídající předchozí činností v Německu.